

andre kommunale Raad hævded. Angaaende Tilflytters Skat, som omhandles i § 2, ser vi, at enkelte Bykommuner og flere Landkommuner hævder det Standpunkt, at Personer, der er sat i Skat i en eller anden Kommune, skal blive ved at betale Skat til denne Kommune hele Aaret rundt. Med Hensyn til Tilflytters Skat har der dog indenfor de forskellige Kommuner været afgørende Stemning for at gaa til en Ændring af de bestaaende Bestemmelser, en Ændring, der skulde gaa ud paa, at en skattepligtig Person skal svare Skat til Fraflytningskommunen Kvartalet ud. Jeg maa mene, at naar de, der arbejder med Loven i Praksis, synes, det er hensigtsmæssigt at indføre en saadan Ændring, er der Grund til at gaa med dertil; og Lovforslaget her bestemmer da ogsaa, at Skæringspunktet for, naar der skal betales Skat til den nye Kommune, er Kvartalets Udløb. Man vil vide, at da vi sidst ændrede disse Bestemmelser med Hensyn til Skattepligten overfor Fraflytningskommunen, respektive Tilflytningskommunen, indførte vi det nye, at en Mand vedbliver at være skattepligtig til Fraflytningskommunen, indtil han er ansat i Skat i Tilflytningskommunen. Efter de gamle Regler var det saadan, at han skulde svare Skat i Fraflytningskommunen, indtil han blev *skattepligtig* i Tilflytningskommunen. Men det er man gaaet bort fra her, fordi det har vist sig besværligt at udføre i Praksis. Jeg for mit Vedkommende synes, det er rimeligt, at en Mand skal svare Skat eet Sted, og jeg ser ikke, at der i og for sig er nogen Grund til at gaa bort fra den nuværende Bestemmelse: at han skal vedblive at svare Skat, til han er ansat i Skat til Tilflytningskommunen. Disse Bestemmelser vil efter min Formening ikke komme til at kollideres.

Den højtærede Minister har ikke foreslaaet nogen Ændring til Lovforslagets § 4; jeg tør vel nok sige, at det er Forslagets mest politiske Paragraf. Den har i hvert Fald været det, naar vi tidligere har befattet os med dette Emne, og vi erindrers jo, at da Forslaget forrige Gang var til Behandling, havde den højtærede Indenrigsminister spurgt de store kommunale Organisationer, Købstadforeningen, de samvirkende Sogneraadsforeninger, Fællesorganisationen for Landkommuner med bymæssig Bebyggelse, om det da foreliggende Lovforslag; og ingen havde den Gang udtalt Ønsket om Ændring i Procenterne eller i de Beløb, der er Genstand for frit Skøn. Nu har man altsaa direkte spurgt samtlige By- og Landkommuner om deres Mening; og de Svar, der foreligger,

viser i det store og hele, at der ikke er nogen særlig Trang til at gaa til Ændringer af disse Procenter. Af 79 Købstadkommuner har kun 7 udtalt sig for Ændringer med Hensyn til Procenterne eller til Beløbet for det frie Skøn, og med Hensyn til Børnefradraget er der kun 4 Købstadkommuner, der har udtalt sig for at gaa højere op, end man nu kan. Ser man paa Landkommunerne, er der af 1271 Landkommuner kun 229, der har svaret, og af disse er der kun ganske enkelte, der har udtalt sig for en Ændring af Procenten. Det maa efter min Mening betyde, at man i det hele og store er klar over, at man meget vel kan arbejde med de Rammer, som § 4 nu indeholder. Helt enstemmige synes Udtalelserne dog ikke at være med Hensyn til Børnefradraget. Jeg har navnlig lagt Mærke til, at i alle Amtskommuner i Jylland har man udtalt sig for, at Sogneraadene blev mere frit stillet med Hensyn til Børnefradragets Størrelse og om, hvorvidt man i det hele taget vilde have et saadant. Det er jo ogsaa rigtigt, som det er fremhævet, at mange Steder paa Landet betyder det at have Børn hjemme paa 10—12 Aar, som arbejder med i Bedriften, ikke tilnærmelsesvis for en Familie det samme som for en Familie i en Købstad, hvor man skal købe hver Bid, Børnene skal have i Munden. Forholdene stiller sig meget forskelligt i de forskellige Kommuner, naar der er et fastlagt Beløb for Børnefradraget. Nu gennemførte vi ganske vist sidst nogen Bevægelighed, og jeg tør sige, at det var paa vort Partis Initiativ, saaledes at Sognekommunerne kunde nedsætte Børnefradraget med 50 Kr., fra 200 til 150 Kr.; medens Bykommunerne kunde forhøje det fra 200 til 250 Kr. Jeg tror dog ikke, det er rigtigt, at man, som visse Sognekommuner har foreslaaet, skal stille Kommunerne helt frit. Jeg synes, at det er rigtigt, at det er det principale Synspunkt, at der bør være et Fradrag for Børn. Jeg kunde i øvrigt godt tænke mig, at man kunde gaa noget videre i Retning af at give Kommunen en vis Frihed til at bestemme Fradragets Størrelse, end Tilfældet nu er.

En Paragraf, der altid har været meget omdisputeret, er § 6, der drejer sig om Erhvervsbeskatningen. Her er nu indført den Ændring, at Bestyrelses honorarer, Repræsentantskabs honorarer o. s. v. fuldt ud beskattes til Erhvervskommunen. Det var et Ønske, der ogsaa var fremme forrige Gang, vi behandlede denne Sag. Nu er det imødekommet, og jeg tror, det er fuldkommen rigtigt. Derimod har den højtærede Minister ikke imødekommet et Ønske fra Københavns